

δρισμόν τοῦ Ἰησοῦτισμοῦ. Καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πάγκρατος τούτου παρατηροῦνται τρεῖς φάσεις.

« Α'. Ὁ Ἰησοῦτης ὁ μὴ εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ Ὁ ΕΛΕΥΘΕΡΟΦΡΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐλικρίνειαν ἐν τοῖς κοινοβουλίαις· οὗτος εἶναι ἐχθρὸς τοῦ πληρώοντος αὐτὸν Καίσαρος, ἐχθρότερος δὲ τῆς δημοκρατίας, ἥς ἀποκρούει τὴν συμμαχίαν.

« Β'. Ὁ μετασχών τῆς κυβερνήσεως Ἰησοῦτης. Οὗτος ἐπιδοκιμάζει ἅπαντα τὰ περιοριστικὰ μέτρα, εὐλογεῖ ἀπάσας τὰς βιαιοπραγίας, γίνεται δουλικὸς ὅπως βασιλεύῃ.

« Γ'. Ὁ Ἰησοῦτης ὁ καταστάς κύριος. Οὗτος λέγει τῇ κοσμικῇ ἐξουσίᾳ ὅτι ἡ οἰκία τῷ ἀνήκει, καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της. Οὗτος περιφρονεῖ τοὺς χθeseינוὺς προστάτας του, καὶ τοὺς ἀνατρέπει, ἂν δὲν τὸν ἀφίσωσι νὰ ἐνεργῇ ἐλευθέρως.

« Ὁ Κόσμος δὲν θέλει διστάσει ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ μικροῦ τούτου κεφαλαίου τῆς συγχρόνου ἱστορίας. » (1)

I.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ.

15 ἔτη. Φλέγεται ἀπὸ ἐπιθυμίαν νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνδρῶν.

16.— Ἀρχίζει νὰ ἔγῃ μίαν ἀόριστον ἰδέαν τί ἐστὶ αἴσθημα.

17.— Λαλεῖ περὶ ἔρωτος εἰς μίαν καλὴν καὶ περὶ τρωπεροῦ αἰσθήματος ἀπηλλαγμένου ἀπὸ πάσαν ἰδέαν συμφέροντος.

18.—Ὀνειροπολεῖ γλυκείας ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ κομψὸν νέον, ὅστις τῇ ἔκαμε μερικὰς φιλοφρονήσεις.

19.— Καθίσταται ὀλίγον πλέον δύσκολος.

20.— Ἐπειδὴ κατέστη ἡ ὠραιότης τοῦ συρμού, νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ἦνε πλέον ὑπερήφανος διὰ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὰ θέλητρά της.

21.— Ἡ πεποίθησις εἰς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της αὐξάνει, καὶ ὀνειροπολεῖ πλούσιον συνοικεσίον.

22.— Ἀποποιεῖται ἓνα ἀξιόλογον γαμβρὸν, διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ συρμού.

23.— Κάμνει τὴν φιλάρεσκον μὲ ὅλους τοὺς νέους.

24.— Ἐκπλήττεται πῶς δὲν ἐνυμφεῖται ἀκόμη.

25.— Καθίσταται πλέον προσεκτικὴ εἰς τοὺς τρόπους της.

26.— Ἀρχίζει νὰ φρονῇ ὅτι ἐν ἀνάγκῃ δὲν εἶναι ἀπαραίτητος μεγάλη περιουσία.

27.— Προτιμᾷ τὴν συναναστροφὴν τῶν φρονίμων ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ θέλητρά της φιλάρεσκείας.

28.— Περιορίζεται νὰ ἐπιθυμῇ ἐν ἀφάνει συνοικεσίῳ μὲ μίαν ἔντιμον εὐζώϊαν.

29.— Χάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἐλπίδα τοῦ συζυγικοῦ βίου.

30.— Ἀρχίζει νὰ φοβῇ τὸ ὄνομα τῆς γεροντοκορίας.

31.— Διπλασιάζει τὴν περὶ τοῦ στολισμοῦ της φροντίδα.

32.— Ἐπιδεικνύει βαθυτάτην περιφρόνησιν διὰ τὸν χορὸν καὶ διακηρύττει ὅτι εἶναι δυσκολώτατον νὰ εὐρεθῇ καλὸς χορευτής.

33.— Ἐκπλήττεται πῶς οἱ ἄνθρωποι ἀφίνουν μίαν φρόνιμον γυναῖκα, καὶ πτερυγίζουσι πέριξ μιᾶς μικρᾶς κούκλας.

34.— Προσποιεῖται μεγάλην εὐθυμίαν συνομιλοῦσα μὲ ἄνδρας.

35.— Ζηλοτυπεῖ ὅλας τὰς γυναῖκας ὅσας ἐπαινοῦν ἐμπρὸς της.

36.— Τὰ χαλὰ μὲ τὴν ἀρίστην φίλην της, διότι ὑπανδρεύθη.

37.— Εὐρίσκειται ὀλίγον μεμονωμένη ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου.

38.— Ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ διὰ τὰς φίλας της ὅσαι κακοῦ πανδρεύθησαν καὶ ἡ ἀποτυχία των τὴν παρηγορεῖ ὀλίγον.

39.— Αἱ ἰδιοτροπίαι της διπλασιάζονται.

40.— Καθίσταται περίεργος καὶ ῥαδιοῦργος· δύο ἀρεταὶ αὐξάνουσαι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

41.— Ἐπειδὴ εἶναι πλουσία ἐλπίζει νὰ συλλάβῃ κανένα ὠραῖον νέον ἄνευ καταστάσεως.

42.— Χάνει καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα καὶ ἀρχίζει τότε νὰ δημηγορῇ κατὰ τοῦ ἀπίστου καὶ ὑπερηφάνου φύλου.

43.— Λαμβάνει κλίαιν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὴν κακολογίαν.

44.— Φαίνεται λίαν αὐστηρὰ πρὸς τὰ ἥθη τῆς ἐποχῆς της.

45.— Ἀγαπᾷ μανιωδῶς ἓνα ὠραῖον ὑπολογαχὸν εἰς διαθεσιμότητα, ὅστις εἶναι σχεδὸν ἀνεψίος της.

46.— Ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ὁ γάμος τοῦ νέου αὐτοῦ εὐνοοῦμένου τὴν παροργίζουν.

47.— Ἀρχίζει ν' ἀπελπίζεται διὰ τὸ μέλλον της καὶ νὰ προσκολλᾶται εἰς τὸν ταμβάκον.

48.— Ὅλη της ἡ στοργὴ συγκεντρῶνται εἰς τὸν Ἀζὼρ καὶ εἰς τὴν Πισίρα.

(1) Σημ. Χρ. Ταῦτα μὲν ἀποσπάσαμεν ἐκ της « Ἀρμονίας, προσεγγὼς δὲ ἐκτενέστερον θέλομεν πραγματευθῆναι τὰ περὶ τῶν δύο τούτων ταγμάτων.

- 49.— Λαμβάνει ὡς σύντροφον μίαν πτωχὴν συγγενὴ της διὰ τὴν περιποιεῖται τὸ θηριοτροφεῖόν της καὶ τὴν ὑπομένει τὰς ἰδιοτροπίας της.
- 50.— Ἀποσύρεται ἐντελῶς τοῦ κόσμου καὶ ἀποθνήσκει μετὰ τινα ἔτη μὴ καταλιποῦσα λύπην εἰς οὐδένα, πολὺ δ' ὀλιγώτερον εἰς μακρυνούς τινες συγγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἰδαμοιράζονται τὴν περιουσίαν της.

II.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΙΔΟΣ.

46. ἔτη. Ἡ καρδία του πάλαι ὅταν βλέπη, καὶ μακρόθεν ἀκόμη, νεάνιδας.
- 47.— Ταράττεται καὶ ἐρυθριᾷ ὁμιλῶν μετ' αὐτῶν ἀκόμη καὶ περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων.
- 48.— Ἀρχίζει νὰ ἔχη θάρρος ἐνώπιόν των.
- 49.— Παροργίζεται σπουδαίως ἂν παρατηρήσῃ ὅτι τὸν μεταχειρίζονται ἀκόμη ὡς παιδίον.
- 20.— Ἐχει συναίσθησιν τῆς ἀτομικῆς του ἀξίας καὶ τῶν φυσικῶν του πλεονεκτημάτων.
- 21.— Τὸ κάτοπτρον καθίσταται δι' αὐτὸν τὸ πολυτιμότερον σκεῦος, διότι αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ θαυμάζεται.
- 22.— Ἐχει ἓνα ἐγωῖσμόν ἀνυπόφορον, ὀγδοήκοντα βαθμῶν.
- 23.— Δὲν εὕρισκει καμμίαν γυναῖκα ἀξίαν αὐτοῦ.
- 24.— Εἰς στιγμὴν λήθης ἐμπίπτει εἰς τὰς παγίδας τοῦ ἔρωτος.
- 25.— Ὁ ἐγωῖσμός του καταστρέφει σχεδὸν πάραυτα τοὺς δεσμοὺς τοὺς ὁποίους συνέδεσε.
- 26.— Φέρεται πρὸς τὴν γυναῖκα τῆς ἐκλογῆς του μὲ τόσον αὐθάδη ὑπεροψίαν, ὥς ἂν ἡ νεῆνις ἐκείνη ὤφειλε νὰ ἦναι ὑπερήφανος διὰ τὴν λατρείαν του.
- 27.— Περιποιεῖται ἄλλην γυναῖκα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ λυπησῇ ἐκείνην ἣν ἐγκατέλιπε πρὸ μικροῦ.
- 28.— Ὁ ἔρως του ἀποκρούεται· λυπεῖται καὶ παροργίζεται δι' αὐτό.
- 29.— Κακολογεῖ ὅλας τὰς γυναῖκας κατ' ἄτομα, καὶ τὸ γυναικεῖον φύλον ἐν συλλόγῳ.
- 30.— Πᾶσα συνομιλία περὶ γάμου τὸν ἐνοχλεῖ καὶ τὸν βαρύνει.
- 31.— Ἀρχίζει νὰ θεωρῇ τὸν γάμον ὑπὸ ἐντελῶς διάφορον ἔποψιν.
- 32.— Ἡ ὠραιότης δὲν τοῦ φαίνεται πλέον ὡς ἄλλοτε ἀπαραίτητος ὄρος διὰ τὴν γυναῖκα,

- 33.— Εὕρισκει τὸν ἑαυτὸν τοῦ πολὺ κατὰλληλον ἀκόμη διὰ τὴν καταστῆ ἀξιεράστος σύζυγος.
- 34.— Δὲν ἀμφιβάλλει λοιπὸν ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ νυμφευθῇ μὲ καμμίαν θελκτικὴν καὶ ἐπιζήλον νεάνίδα.
- 35.— Ἐρᾶται περιπαθῶς θαυμασίας δεκαπέντε τοὺς κόρης.
- 36.— Ἀποκρούεται τραχέως, καὶ ἡ νέα αὕτη ἀποτυχία τὸν ἀπελπίζει.
- 37.— Παραδίδεται τότε εἰς πᾶν εἶδος ἀταξίας καὶ σπατάλης.
- 38.— Αἱ τίμιαι γυναῖκες τῷ ἐμπνέουσιν ἀποστροφήν.
- 39.— Ὁ νέος οὗτος τρόπος τοῦ ζῆνι τῷ παρέχει πικρὰς τύψεις συνειδότος καὶ ἀπείρους δυσαρεσκείας.
- 40.— Ἰδέαι τινὲς γάμου ἀφυπνίζονται αὐτῷ ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ τὸ σπέρμα τοῦτο δὲν ἀνεπτύσσεται.
- 41.— Νέα καὶ τρυφερά χήρα πληροῖ πάσας αὐτοῦ τὰς σκέψεις.
- 42.— Ἀποφασίζει μετὰ τινας δυσταγμοὺς νὰ τῇ ἀπευθύνῃ λατρείας, πηγαζούσας ἐκ τοῦ συμφέροντος καὶ ἐκ τοῦ ἔρωτος.
- 43.— Τὸ συμφέρον καὶ ὁ ἐγωῖσμός ὑπερισχύουν ἐν τῷ πνεύματί του, καὶ τῷ ἐμπνέουσι φρονιμωτάτας σκέψεις.
- 44.— Ἡ νέα χήρα εὐφυὴς ὅσον καὶ ὠραία, διασκεδάζει μὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἀπομακρύνει ἀθορύβως.
- 45.— Αἰσθάνεται αὐξάνουσιν ὁσημέραι τὴν ἀντιπάθειάν του κατὰ τῶν γυναικῶν.
- 46.— Ἀρχίζει νὰ ἐνοχλεῖται ἐνίοτε ἀπὸ ἀρθρεῖτιν καὶ ἀπὸ ρευματισμούς.
- 47.— Σκέπτεται συχνὰ τί θὰ γείνη ὅτε θὰ γῆρας καὶ θὰ ἐξασθενήσῃ.
- 48.— Βλέπει ὅτι τίποτε δὲν εἶναι θλιβερότερον ἀπὸ τὸ νὰ ζῇ τις ὀλομόναχος.
- 49.— Ἀποφασίζει νὰ λάβῃ παρ' αὐτῷ μίαν γυναῖκα φρόνιμον, νέαν ἀκόμη, διὰ τὴν φροντίξῃ περὶ τῆς οἰκίας καὶ διὰ τὴν συμμερίζεται τὴν μόνωσίν του.
- 50.— Ἡ ἀρθρεῖτις καὶ οἱ ρευματισμοὶ λαμβάνουσι μεγάλην ἐπίτασιν.
- 51.— Εἶναι κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν νέαν του οἰκονόμον τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἤδη ὡς νοσοκόμον.
- 52.— Ἀρχίζει νὰ τῷ ἐμπνέῃ αἰσθήματα ἄλλης

- 53.— Ἡ ὑπερηφάνειά του ἐξανίσταται κατὰ τῆς ιδέας μόνης ὅτι δύναται νὰ τὴν νυμφευθῇ.
- 54.— Εὐρίσκειται πολὺ στενοχωρημένος, τί ν' ἀποφασίσῃ.
- 55.— Εἶναι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ νομίζει ἑαυτὸν δυστυχέστατον.
- 56.— Ἡ ἰδέα ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τῷ φέρει μεγάλην ταραχὴν καὶ σκληρὰς αὐπνίας.
- 57.— Ἡ γυνὴ αὕτη τῷ ἀναγγέλλει μετ' αἰσθημάτων γενοχωρίας, ὅτι ἡ συνείδησίς της καὶ ἡ ὑπόληψις της δὲν τῇ ἐπιτρέπουσι νὰ ἐξακολουθῇ κατοικοῦσα μόνη μὲ ἓνα ἄνδρα.
- 58.— Ἡ ἀρθρίτις, οἱ ρευματισμοὶ καὶ αἱ ἰδιοτροπίαί του προβαίνουν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.
- 59.— Εἶναι λίαν ἀδύνατος καὶ σχεδὸν ἐξηντλημένος· προσκαλεῖ τὴν οἰκονόμὸν παρὰ τὴν κλίνην του καὶ τῇ ἀναγγέλλει ὅτι ἔχει τὴν διάθεσιν νὰ τὴν νυμφευθῇ.
- 60.— Ἀποθνήσκει ἀφίπων εἰς τὴν νεάνιδα ταύτην ὅλην του τὴν περιουσίαν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

* * * Ὁ Μαρμοντέλ ἦν μετριώτατος στιχουργός, ἐνόμισεν οὐχ' ἥττον ἑαυτὸν ἱκανὸν νὰ συγγράψῃ κανόνας ποιήσεως καὶ νὰ διδάξῃ τὴν θεωρίαν τέχνης ἣν εἶχεν ἐφαρμόσει τόσον αὐτυχῶς. Ὁ Πιρὼν ἔλεγε περὶ τοῦ συγγράματός του αὐτοῦ. «Ὁ Μαρμοντέλ ὁμοιάζει μὲ τὸν νομοθέτην τῶν Ιουδαίων· δεικνύει εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὅπου ὁ ἴδιος δὲν θὰ εἰσέλθῃ ποτέ».

* * * Ἐν ταλαίπωρον παιδίον εἶχεν ἓνα διδάσκαλον αὐστηρότατον, αἰωνίως ὀργισμένον καὶ αἰωνίως ἐπιπλήττοντα. Μίαν ἡμέραν ἐξέταζε κατήχησιν μὲ τὸ σύνθηρές του ὕφος. «Ποῖος ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ἐρωτᾷ» — Διδάσκαλε δὲν τὸ ἔκαμα ἐγώ. — Δὲν τὸ ἔκαμες σύ; — ἔπανα λαμβάνει μὲ ἀγριωτέραν φωνὴν — Ἡμᾶρτον! Ἡμᾶρτον! ἐγὼ τὸ ἔκαμα, ἀλλὰ δὲν τὸ ξανακάμνω.

* * * Ἡ αὐτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία ἔλεγεν εἰς τὸν στρατάρχην πρίγκηπα Κόουνιζ νὰ μὴ προβιάζῃ διεφθαρμένους ἀξιωματικούς. «Μεγαλειοτάτη, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἐάν οὕτως ἐσκέπτετο καὶ ὁ ἐνδοξος πατήρ σας θὰ ἤμην ἀκόμη ἀνθυπολοχαγός».

* * Ἀμαξηλάτης ὁδηγῶν Γάσκωνα ἐκηλίδωσε διὰ τῶν τροχῶν ἓνα διαβάτην, ὅστις τότε ἀνεχαίτισε τοὺς ἵππους καὶ ἐμαστιγώσας τὸν ἀμαξηλάτην — «Κάμετε ἡγήτωρα, ἐφώναζεν ὁ Γάσκων, ἐξαγαγὼν τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς θυρίδος, διότι ἔχω τὸ ὄχημα μὲ τὴν ὥραν».

* * Ἐβραῖός τις ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ 100 χιλιάδας τάλληρα δι' ἓνα μαργαρίτην. Ἡ βασίλισσα τὸ ἄχρηστον αὐτοῦ θεωρήσασα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀγοράσῃ· ὁ Ἐβραῖος τότε εἶπεν εἰς ἓνα τῶν λόρδων, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ ἀλλαχοῦ πρὸς πώλησιν τοῦ μαργαρίτου. Ὁ λόρδος καλέσας εἰς γεῦμα τὸν Ἐβραῖον, ἀφοῦ τῷ ἐπλήρωσε τὴν αἰτουμένην μυθώδη ποσότητα, ἔλαβε τὸν μαργαρίτην καὶ τὸν μετέβαλεν εἰς κόνιν, ρίψας δ' αὐτὴν εἰς ποτήριον οἴνου τὴν ἔπιεν εἰς ὑγίαν τῆς βασιλίσσης, εἰπὼν εἰς τὸν Ἐβραῖον ὅστις ἐθεώρει χάσκων. «Ἡ βασίλισσα ἡδύνατο βεβαίως ν' ἀγοράσῃ τὸν μαργαρίτην σου, ἀφοῦ ὡς βλέπεις, ἔχει ὑπηκόους δυναμένους νὰ πῶσιν αὐτὸν εἰς ὑγίαν της».

* * Θεὸς τις ἐπιπλήττων τὸν ἀνεψιὸν του διὰ τὴν ἀσωτείαν του τῷ ἔλεγε. «Χρεωστεῖς καὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν διάβολον». — Ἀκριβῶς, θεῖέ μου, ἀνεφέρατε τὰ δύο μόνα ὄντα εἰς τὰ ὅποια δὲν χρεωστῶ τίποτε.

* * Ἀγγλὶς τις εἶχε τοιαύτην αἰδημοσύνην ὥστε ἐπέπληξε ποτὲ αὐστηρῶς τὸν ἀναλαβόντα τὴν διακόσμησιν τῆς βιβλιοθήκης της βιβλιοπώλην, διότι εἶχε θέσει εἰς τὰς αὐτὰς σειρὰς τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς συγγραφεῖς.

* * Ὁ Φοντενέλ, μετὰ τὴν παραδοχὴν του εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν ἔλεγε. «Δὲν ὑπάρχουν πλέον παρὰ 39 ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον ἔχοντες ἴσον ἐμοῦ πνεῦμα».

* * Ἰπῆρχεν εἰς τὸ ζωοτροφεῖον τῶν Βερσαλλίων μία ὠραιοτάτη θροῦα, ἥτις εὐρεθεῖσα εἰς ξόνον καὶ ψυχρὸν κλίμα ἐμαραίνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Διὰ νὰ ζωογονήσῃ τὴν σχεδὸν σβεσθεῖσαν θερμότητά της διέταξαν οἱ ἰατροὶ νὰ τῇ δίδωνται καθ' ἐκάστην τέσσαρες φιάλαι καλοῦ οἴνου καὶ ἄρτος. Ἡ φροντίς τῆς ἀσθενοῦς ἐνεπιστεύθη εἰς ἓνα Ἑλβετὸν, ὅστις τακτικώτατα τῇ παρέθετε τὸ ὀρεκτικὸν δαῖπνον καὶ ἐντούτοις τὸ ζῶον ἐμαραίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ ὁ θάνα-